

Tribut a Josep M. Marquès

Amic a cor obert

La meva amistat amb Josep Maria Marquès va començar els primers anys de la meva vida al municipi, quan vaig fixar la meva residència a Fornells de la Selva. La parròquia organitzava per la Festa Major una exposició d'art i manualitats al Centre Social i em va proposar de participar-hi. A partir d'aquell moment vaig poder gaudir de les seves converses, sempre encoratjadores i fructíferes, ja que la seva capacitat de debatre qualsevol tema des de la perspectiva més ampla em feia anar sempre més enllà de les meves pròpies reflexions. No deixaré mai d'agrair-li la seva confiança en encarregar-me el pal·li d'Advent per a l'església de Fornells, atès que va ser una obra molt gratificant per a mi. Recordo com vam plantejar l'obra, amb els personatges i el seu missatge; ell sabia com m'apassiona la simbologia i em va deixar fer... Feia anys que no pintava a l'oli i vaig emprar els colors que mai m'havia atrevit a utilitzar. Podria dir que l'esclat de vida i esperança que reflecteix el quadre, a partir de les seves indicacions, em va servir per impulsar de nou la meva paleta abandonada i utilitzar el color sense por en els meus dibuixos paral·lels a l'obra escultòrica.

Mai em va demanar explicacions de per què no em veia quasi mai a les celebracions religioses: havia entès els meus motius i no

va intentar canviar-me ni convèncer-me. Havia vist el meu interior i amb això ja en tenia prou. El nostre tracte era d'amic a amic, mai de capellà a feligresa, i això també li he d'agrair profundament.

Recordo que una vegada li vaig confessar les meves pors com a mare, les responsabilitats que comportava, com em dolia no ser prou encertada. Reconec que les meves divagacions intel·lectuals poden ser feixugues, però ell em va saber escoltar i em va obrir el seu cor també. Em va fer sentir valenta i crec que no li vaig saber expressar prou bé que el seu lament de no poder saber què era ser pare era infundat, perquè en aquell moment ell havia estat el meu. Aquest és una de les angoixes que patim quan algú ens deixa, no haver-los sabut transmetre tot el que voldríem, no haver estat prou per a ells com ho han estat per a nosaltres.

Ell em va confiar també aquest treball tan íntim que és haver de fer un retrat. Tenia por que no li entenguessin la seva il·lusió de tenir la seva efígie en bronze. Crec que una persona que estima l'art té tot el dret a voler veure's representat. Potser descuidava el seu aspecte extern, però l'intel·lectual, tots els que el coneixíem sabem que no, que en tenia cura fins a l'últim extrem, i això és el que ens ha transmès.

Per això li dono, també, les gràcies.